

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΑ ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Το σοκολατένιο κοκοράκι

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν μισό κιλό σοκολάτα.

Τόσο περίσσευε του κυρ - Γλυκοσιρόπη, του ζαχαροπλάστη, όταν τελείωσε τις σοκολατένιες πασχαλινές λικουδιές: κούνελους, παπάκια, αβγά γεμάτα καραμέλες. Ενώ τα καμάρωνε, νάσου ένα σγουρομάλλικο παιδάκι. -Καλημέρα, παππού! φώναξε και τον φίλησε σβουριχτά.

Του κυρ-Γλυκοσιρόπη γελούσαν και τα μουστάκια του. -Καλώς τον! Πάνω στην ώρα! Τι θέλεις για τη Λαμπρή;

-Ένα σοκολατένιο κοκοράκι! ζήτησε ο πιτσιρίκος.

Ο παππούς στρώθηκε στη δουλειά τραγουδώντας, γιατί το εγγονάκι του τον γέμιζε χαρά. Έτσι, οι χαρούμενες νότες ζυμώθηκαν με τα υλικά. Και το κοκοράκι πέτυχε τόσο, που έμοιαζε έτοιμο να μιλήσει. ή μήπως να τραγουδήσει;

Ο μικρός το πήρε ενθουσιασμένος.

Το βράδυ, στο δωμάτιο του, την ώρα που οι άνθρωποι κοιμούνται και τα παιχνίδια ζωντανεύουν, το σοκολατένιο κοκοράκι άνοιξε τα μάτια. -Τρι-λι-ρί-κρυ! έκανε τραγουδιστά.

-Κικιρίκου, θες να πεις, το διόρθωσε ένα κουρδιστό μαϊμουδάκι.

-Γιατί κικιρίκου; απόρησε αυτό. Εγώ τραγουδώ.

-Τα κοκόρια δεν τραγουδούν, εξήγησε το κουνιστό αλογάκι. Ξυπνούν τον κόσμο το πρωί.

-Εγώ θα τους νανούριζα να ξανακοιμηθούν! είπε το κοκοράκι.

-Δεν καταλαβαίνεις; πετάχτηκε ένα τόπι. Όλα υπάρχουμε για κάποιο σκοπό. Μ' εμάς, τα τόπια, παίζουν τα παιδιά... οι φασουλήδες τα διασκεδάζουν... τα τρενάκια ταξιδεύουν τη φαντασία τους... τα χνουδωτά αρκουδάκια τους διώχνουν τα κακά όνειρα... Κι εσείς, οι σοκολάτες, τα γλυκαίνετε.

-Όμως στη ζέστη λιώνετε, όπως εγώ, πρόσδεσε η πασχαλιάτικη λαμπάδα.

Αν σε αγκαλιάσουν ηλιαχτίδες, χάθηκες!

-Να χαθώ, έτσι και δεν προλάβω να δω τον ήλιο και δεν τραγουδήσω! πείσμωνσε το κοκοράκι.

-Ξεροκέφαλο! μουρμούρισε μια καραμούζα. Κι εμείς αγαπάμε το τραγούδι, αλλά δεν κάνουμε έτσι!

-Μην τους ακούς, ψιθύρισε ένα στρατιωτάκι. Κάνε ό,τι σου λέει η καρδιά σου. Θυμήσου όμως πως εμείς ζωντανεύουμε μόνο τη νύχτα. Αν σε βρει έξω η μέρα, δε θα μπορείς να γυρίσεις. Κάνε γρήγορα λοιπόν, όσο πιο γρήγορα μπορείς!

Ο κοκορικός πήδησε από το μισάνοιχτο παράθυρο στον κήπο. Το δροσερό χορτάρι και τα γιασεμιά μοσχοβολούσαν. Ο ουρανός έλαμπε, φορτωμένος αστέρια, και το φεγγαρόφωτο έλουζε τα δέντρα, τους θάμνους... και μια παράξενη σκιά που προχωρούσε κλεφτά.

-Ποιος είσαι; ρώτησε αλαφιασμένο το κοκοράκι.

Πλησιάζει και βλέπει ένα πετεινό με μια βαλίτσα.

-Είμαι ο κόκορας του σπιτιού, συστήθηκε αυτός.

-Χαίρω πολύ, είπε το κοκοράκι.

-Μη χαίρεσαι τόσο. Δε θα με ξαναδείς!

-Γιατί;

-Γιατί φεύγω! Βαρέθηκα να ξυπνάω χαράματα αυτούς τους αχάριστους, κι αντί για ευχαριστώ, να ακούω "Σοστ!" ή να τρώω παντόφλες κατακεφαλα. Δεν τους αρέσει, λέει, που είμαι βραχνός. Μήπως εμένα μ' αρέσει εδώ; Γι' αυτό θα βρω αλλού την τύχη μου. Πάντα ονειρευόμουν άλλωστε να γυρίσω τον κόσμο!

-Στάσου! ξεροκατάπιε το κοκοράκι. Πώς θα ξυπνούν οι άνθρωποι;

-Με ξυπνητήρι! απάντησε θυμωμένος αυτός. Τι με νοιάζει;

Και τινάζοντας την ουρά, δρασκέλισε την αυλόπορτα κι έφυγε. Σε λίγο, χάραξε. Τα ζώα ήθελαν τάισμα, τα φυτά πότισμα, το σπίτι συγύρισμα. Έπρεπε να ζυμθούν τσουρέκια, να βαφτούν τα αβγά. Ποιος θα ξυπνούσε τον κόσμο;

"Εγώ", σκέφτηκε το κοκοράκι. Σκαρφάλωσε λοιπόν στο φράχτη και, μόλις χρύσισε η αυγούλα, άρχισε να τραγουδά.

Τι τραγούδι ήταν αυτό! Ακόμα κι ο άνεμος σώπασε για να το ακούσει. Μαγεύτηκαν και οι νεράϊδες της νύχτας, που μάζευαν βιαστικά τα πέπλα τους. Πόσο μελωδικά τραγουδούσε! Και πόσο γενναίο ήταν που δε φοβόταν μη λιώσει!

Φεύγοντας, η μικρότερη νεράϊδα τού πέταξε ένα νυχτολούλουδο από το στεφάνι της, μαζί μ' ένα φιλί. Μια παράξενη ζεστασιά τύλιξε το κοκοράκι. Ο ήλιος έβγαине... Θα το έλιωνε... Άνοιξε τα μάτια να δει ολόγυρα τελευταία φορά, μα... τι θαύμα έγινε; Δεν ήταν πια σοκολατένιο. Είχε αληθινό φτέρωμα... ράμφος... λοφίο! Τρισευτυχισμένο, συνέχισε να τραγουδά. Γιατί, η ευτυχία είναι πιο γλυκιά όταν τη χαρίζεις και στους άλλους.

Οι άνθρωποι ξύπνησαν χαμογελαστοί και καλοδιάθετοι, κι έτσι ξυπνούν πάντα από τότε. Κι αν κάποια μέρα τύχει να περάσετε από εκεί, μην απορήσετε που το μικρό αυτό πετεινάρι λαλεί τόσο γλυκά. Στο κάτω - κάτω, κάποτε ήταν καμωμένο από σοκολάτα!

Η κοτούλα με τα κόκκινα αυγά

Θα σας πω μια αληθινή ιστορία, που μου τη διηγήθηκε ο παππούς μου όταν ήμουν μικρός.

Μια φορά κι έναν καιρό, λοιπόν, ζούσε στο χωριό του μια γριούλα.

Ήταν πολύ - πολύ μεγάλη, ίσως εκατό χρονών, κοντή, σκυφτή, και τυλιγμένη πάντοτε στα μαύρα της ρούχα.

Όλο το χρόνο δούλευε ακούραστα στο περιβόλι της και είχε απ' όλα τα καλά.

Ζούσε σ' ένα όμορφο σπιτάκι, έχοντας συντροφιά της μια μικροσκοπική κοτούλα, μ' ένα στραβό λειρί σαν κοκορακι.

Αυτή η παράξενη κοτούλα δεν έκανε κανένα αβγό για έντεκα ολόκληρους μήνες, όμως όλο το μήνα πριν τη Μεγαλοβδομάδα γεννούσε κάθε μέρα κι από ένα μικρούλι, μακρόστενο αβγουλάκι, που ήταν -ξέρετε τι; ολοκοκκινο. Μάλιστα: ολοκοκκινο, σαν βαμμένο.

Όλοι στο χωριό παραξενεύονταν, μα κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει το φαινόμενο. Κι όταν ρωτούσαν τη γιαγιά πώς γινόταν άραγε αυτό το θαύμα, εκείνη χαμογελούσε λιγάκι πονηρά, έσκυβε το κεφάλι κι έλεγε: "Α, μη τα ρωτάτε αυτά τα πράγματα. Γίνονται, γίνονται - ξέρω κι εγώ;"

Και μάζευε τα αβγά, τα έβραζε να σφίξουν, και τα μοίραζε στον κόσμο να τα τσουγκρίσουν μετά την Ανάσταση.

Έτσι συνέβαινε πάντα στο χωριό του παππού μου, όσο παλιά μπορούσε να θυμηθεί.

Όπου, μια φοβερή χρονιά, κάποιος τρύπωσε μες στην αυλή της γιαγιάς, άρπαξε την κότα με τα κόκκινα αβγά και χάθηκε μες στη νύχτα σαν σκιά.

Ήταν οι μέρες που Θα άρχιζε να γεννάει, βλέπετε, και ο κλέφτης ήθελε τη μαγική κότα για λογαριασμό του.

Η γιαγιά έψαξε παντού να τη βρει, αλλά άδικος κόπος. Χτύπησε πόρτες, μπήκε σε ξένες αποθήκες, τρύπωσε μέσα σε θάμνους, βγήκε στην εξοχή - και πού δεν πήγε...

Πολλοί χωριανοί μάλιστα ορκίζονταν πως την είδαν να μιλάει ακόμα και με δυο γέρικες αλεπούδες, που της ορκίζονταν με τη σειρά τους πως όχι,

όχι, δεν είχαν πειράξει αυτές την κότα της. Και η γιαγιά, όταν είδε κι απόειδε, αρρώστησε από τον καημό της, και ούτε να φάει ήθελε πια, ούτε να δουλέψει στο περιβόλι της, ούτε τίποτα. Και όλοι έλεγαν πως δε θα αντέξει, θα πεθάνει πριν το Πάσχα.

Κι έπειτα... α, έπειτα ο Χειμώνας ξαναήρθε απρόσκλητος, κι ας είχε μόλις φύγει για τα βουνά, και στρώθηκε πάνω από το χωριό, άσπρος, φοβερός και παγωμένος, και ο κόσμος κλείστηκε στα σπίτια, τα παιδιά σταμάτησαν το παιχνίδι, τα ζώα μουκάνιζαν και βέλαζαν στους στάβλους και στα μαντριά τους, και τα δέντρα ζάρωσαν λες και φοβούνταν το τσεκούρι...

Κι έφτασε η Μεγαλοβδομάδα, και το κρυσταλλιασμένο χωριό αναρωτιόταν τι άλλο, άραγε, θα το χτυπήσει.

Όσοπου, τη νύχτα ανάμεσα Τετάρτη και Πέμπτη -αυτή την Πέμπτη που τη λένε και Κόκκινη, ο κλέφτης, κρυφά, γύρισε ταραγμένος και μετανιωμένος την κοτούλα στο κοτέτσι της γιαγιάς, μαζί μ' ένα καλάθι αβγά: μικρούλια, μακρόστενα και ολόλευκα.

Καταλάβατε τι είχε γίνει;

Η γιαγιά άκουσε τη φασαρία, έτρεξε στην αυλή, είδε την κοτούλα κουρνιασμένη στη φωλιά της και καταχάρηκε.

Κι ως το μεσημέρι η κότα γέννησε ξανά, κι αυτή τη φορά το αβγό της ήταν κατακόκκινο και λαμπερό όπως πάντα, κι από μέσα του, από ένα τόσο μια σταλιά ραγισματάκι, ξεχύνονταν ένα σωρό μυρωδιές – αυτές που φέρνουν την Άνοιξη! είπα στον παππού μου.

Ακριβώς, απάντησε εκείνος. Την Άνοιξη. Που ήρθε πάλι στο χωριό, έστω και λίγο αργοπορημένη, λιώνοντας πέρα ως πέρα τα χιόνια που το είχαν σκεπάσει.

-Μα πώς εξηγείται, παππού; τον ρώτησα τότε.

-Α, μη τα ρωτάς αυτά τα πράγματα, μου είπε. Γίνονται, γίνονται - ξέρω κι εγώ;

Το σπιτάκι της αγάπης

Δεν είχε κανένα στον κόσμο ο Θεοδωρής. Όλη του την ευτυχία την άρπαξε μια νύχτα ο άγριος άνεμος κι η καταιγίδα. Κι έμεινε ολομόναχος στο χωριό του, να δουλεύει πότε δώ και πότε κει για μια μπουκιά ψωμί. Το καλοκαίρι κοιμόταν κάτω από τα δέντρα, το χειμώνα τρύπωνε σε κάποιο μαντρί.

-Να είχα τουλάχιστον ένα σπιτάκι! Μια τοσηδά καμαρούλα, ίσα που να με χωράει... έλεγε με παράπονο.

Όλα τα πλάσματα της γης έχουν το σπιτάκι τους. Το χελιδόνι, το σαλιγκάρι, η χελώνα, η μέλισσα... Όλα. Μονάχα εγώ δεν έχω μια τρυπούλα να κωθώ.

Και τα δάκρυα κυλούσαν καυτά στα μάγουλα του. Ένα παγωμένο πρωινό, ξύπνησε το αγόρι ο γερο - Χειμώνας, σφυρίζοντας του άγρια στο αφτί:

-Εϊ, Θεοδωρή... Ξύπνα! Θα σε πάρει ο βοριάς κι η θύελλα... Δε φοβάσαι;

-Τι να κάνω, μπαρμπα - Χειμώνα μου; αποκρίθηκε πικραμένο το αγόρι. Έχω σπίτι να κωθώ;

-Να σου χτίσω εγώ μια καλύβα... ψιθύρισε σκεπτικός ο γερο - Χειμώνας, μόνο που θα είναι από χιόνι.

Και στη στιγμή, κουβάλησε μια μεγάλη χιονένια μπάλα και του έχτισε μια καλύβα. Όμως, ξαφνικά, ξέσπασε μπόρα δυνατή κι η βροχή έλιωσε τη χιονένια καλύβα.

-Τι άτυχος που είμαι! είπε ο Θεοδωρής.

Πέρασε ο χειμώνας, κι ένα όμορφο πρωινό ξυπνά και βλέπει μπροστά του την Άνοιξη.

-Μη στενοχωριέσαι, Θεοδωρή. Θα μαζέψω τους πιο όμορφους ανθούς μου και θα σου φτιάξω έναν πύργο λουλουδενιο, που θα τον θαυμάζουν όλοι και θα λένε:

-Να το παλάτι που έχτισε η Άνοιξη για τον Θεοδωρή!

Και στήθηκε στη στιγμή ο λουλουδένιος πύργος, κι έκλαιγε το αγόρι από χαρά.

Μα η ευτυχία του δεν κράτησε πολύ. Ένας δυνατός αέρας μάδησε τα λουλούδια και σάρωσε το άνθινο παλατάκι. Το παιδί τράβηξε θλιμμένο κατά τη θάλασσα. Ένα γλαροπούλι ιού χάρειψε τα μαλλιά.

-Γιατί κλεις;

-Δεν είναι τυχερό μου να έχω κι εγώ μια φωλίτσα... αποκρίθηκε με παράπονο.

-Πάψε να στενοχωριέσαι! Θα βουτήξω με τα αδέρφια μου στη θάλασσα και θα φέρω τα πιο σπάνια κοχύλια. Και μ' αυτά θα σου χτίσουμε ένα σπιτάκι στην ακροθαλασσιά, που θα αστράφτει στον ήλιο και που όμοιο του δε θα υπάρχει σε ολόκληρη τη γη. Θα δεις! Για τότε οι γλάροι έστησαν το κοχυλένιο σπιτάκι!

Ο Θοδωρής έτριβε τα μάτια του.

-Τι θαύμα είναι τούτο; ψιθύρισε. Μήπως ονειρεύομαι;

Μα και πάλι δεν πρόλαβε να χαρεί. Ένα πελώριο κύμα σάρωσε το παλατάκι, και τα κοχύλια σωριάστηκαν στην αμμουδιά.

Με σκυμμένο κεφάλι, ο Θοδωρής ανηφόρισε στο χωριό κι αποκοιμήθηκε κάτω από τα πλατάνια...

Ήρθε η Μεγαλοβδομάδα κι όλο το χωριό φόρεσε τα γιορτινά του για να υποδεχτεί τη Λαμπρή. Από την εκκλησία ξεχύνονταν ψαλμωδίες. Βιολέτα και πασχαλιά μοσχοβολούσε όλη η πλάση, μαζί με μυρωδιές από τσουρέκια και λαμπροκούλουρα. Η νύχτα της Ανάστασης βρήκε τον Θοδωρή κουρνιασμένο στη ρίζα ενός πεύκου κοντά στην εκκλησία.

Ένωθε αβάσταχτη μοναξιά. Όσοπου ένα ποταμάκι από λευκά αναμμένα κεράκια κύλησε απαλά στον περίβολο της εκκλησίας.

-Χριστός Ανέστη!

Χαρμόσυνες καμπάνες αντήχησαν κι έγινε μέρα η νύχτα. Ατέλειωτα πυροτεχνήματα έσκαγαν ψηλά στον ουρανό και του κρεμούσαν πολύχρωμα σκουλαρίκια. Κι όλοι αγκαλιάζονταν κι έδιναν ο ένας στον άλλο το φιλί της αγάπης κι ύστερα τραβούσαν για τα σπίτια τους.

Μια κοπέλα έμεινε τελευταία. Ήταν πανέμορφη... Πλησίασε τον Θοδωρή και του έδωσε τη μία από τις δυο αναμμένες λαμπάδες που κρατούσε. Του χάρωσε τα μαλλιά κι η φωνή της έμοιαζε με τραγούδι. Χριστός Ανέστη, Θοδωρή. Μην είσαι πια λυπημένος! Θα σου χτίσω εγώ ένα σπιτάκι... Μόνο που δε θα είναι ούτε από χιόνι, ούτε από λουλούδια, ούτε από σπάνια κοχύλια. Το δικό μου σπιτάκι θα είναι φτιαγμένο από αγάπη.

-Ποια είσαι; ρώτησε παραξενεμένος ο Θοδωρής.

-Με λένε Αγάπη... αποκρίθηκε η κοπέλα.

Κι έχτισε για το αγόρι ένα σπιτάκι, που τι περίεργο...- ήταν φτωχό, μα έμπαινε ο ήλιος από παντού και του χάριζε το χρυσάφι του. Ήταν μια σταλιά, μα χωρούσε όλα τα καλά της γης. Κι έζησε πολλά - πολλά χρόνια ευτυχισμένος ο Θοδωρής στο ευλογημένο

αυτό σπιτάκι της Αγάπης, που δεν το σάρωσαν ποτέ ούτε τα κύματα, ούτε ο άνεμος, ούτε η καταιγίδα.

Τι έγινε εκείνο το βράδυ της Ανάστασης

Θα σας το πω εγώ...

Εκείνο το βράδυ της Ανάστασης, ο Πασχάλης πείσμωνσε:

-Δε θα νυστάξω! Δε θα νυστάξω! είπε.

Γιατί ήταν κιόλας πέντε χρονών και δεν τα είχε καταφέρει ως τώρα να μείνει ξύπνιος ως εκείνη τη στιγμή που ο παπα - Νικόλας έλεγε το Χριστός Ανέστη.

Ούτε είχε ακούσει όλα μαζί τα καράβια να βουίζουν δυνατά "βου βου βου!". Ούτε είχε δει τον ουρανό να γίνεται χρωματιστός κήπος από τα ωραία πυροτεχνήματα. Ούτε είχε χαρεί με τα φιλιά που έδινε ο ένας στον άλλο "ματς-μουτς", ούτε είχε σπάσει το αβγό κανενός "τσακ-τσακ" στην ολόφεγγη αυλή της εκκλησιάς. Κι όλα αυτά τα είχε χάσει εξαιτίας της κυρίας Νύστας και του κυρίου Ύπνου.

Αυτοί οι δύο έφταιγαν.

Φέτος, λοιπόν, ο Πασχάλης το 'βαλε πείσμα.

-Δε θα νυστάξω! Δε θα νυστάξω! Δε θα νυστάξω! είπε και λάλησε.

Ντύθηκε με τα καινούργια ρούχα της νονάς του, φόρεσε τα καλά του παπούτσια, έβαλε δίπλα στο τραπεζάκι την καταπληκτική του λαμπάδα, κι έτσι πανέτοιμος κάθισε στον καναπέ και περίμενε τους δικούς του να ντυθούν...

Ξαφνικά, νάσου και βλέπει την κυρία Νύστα από το ανοικτό παράθυρο. Ήταν χαμογελαστή, όπως πάντα. Του έκλεισε το μάτι πονηρά. Κι από πίσω, νάσου και ο κύριος Ύπνος μ' ένα καλαθάκι γεμάτο όνειρα!

Όσοι να πεις "τρία", ο Πασχάλης σφάλισε τα ματόκλαδα κι άρχισε ένα πανέμορφο... ροχαλητό: --χρρρ χρρρ χρρρ!

Ο Πασχάλης είχε δυο καλές φίλες. Δε σας το είπα αυτό. Ήταν μια πασχαλιά στην αυλή του σπιτιού του, και μια πασχαλιτσα, εκείνο το ζουζουνάκι με το κόκκινο πανωφόρι και τις εφτά μαύρες βούλες στη ράχη. Μπορεί να είναι κι οχτώ. Δε θυμάμαι.

Μες στον ύπνο του, λοιπόν, ο Πασχάλης είδε την πασχαλιά να κουνάει τα κλαδιά της πέρα-δώθε και να γεμίζει την αυλή με μοβ λουλουδάκια. Το ένα της κλωνάρι μάκραινε, μάκραινε κι έφτασε ως τ' αφτιά του, τα χάριδεψε απαλά και του ψιθύρισε:

-Εύπνα Πασχάλη, υπναρά! Δεν είπες ότι θα πας στην εκκλησιά;

Ο Πασχάλης έξυσε τ' αφτιά του, κούνησε τα βλέφαρα του, αλλά δυστυχώς ξανάρχισε εκείνο το ροχαλητό του, γιατί είχε κρεατάκια: Χρρρ Χρρρ Χρρρ

Τότε, από το κλαδί της πασχαλιάς ξεπετάχτηκε η πασχαλίτσα, με ανοιχτά τα κόκκινα φτεράκια της. Του γαργάλησε το μέτωπο. Έκανε μια βόλτα στο μάγουλο του, προσπάθησε να του ανοίξει τα βλέφαρα, μπήκε στο αριστερό του ρουθούνι, ξαναβγήκε και μπήκε στο δεξί. Τίποτα! Απελπισμένη, κάθισε στην άκρη της μύτης του και του είπε: -Εύπνα Πασχάλη, υπναρά! Θα αναστηθεί ο Χριστός και πάλι δε θα προλάβεις να χαρείς την ωραία στιγμή. Ούτε τα πυροτεχνήματα θα χαρείς, ούτε τα βαπόρια θα ακούσεις να βουίζουν δυνατά όλα μαζί "βου βου βου!".

Ξαφνικά, η κυρία Νύστα μετάνιωσε και καβαλώντας ένα δροσερό αεράκι, έκανε μια στροφή και βγήκε από το παράθυρο. Πίσω της και ο κύριος Ύπνος, μάζεψε ιο καλαθακι με τα όνειρα κι εξαφανίστηκε κι αυτός. Ο Πασχάλης τεντώθηκε, μισοξύπνησε μα γιατί τον έτρωγε η μύτη του; ξύστηκε, κι άνοιξε πελώρια τα μάτια του.

Φώναξε:

-Πού είναι η λαμπάδα μου; Πού είναι τα παπούτσια μου; Άντε, γιατί αργείτε;

Ετρεξε ως το παράθυρο με χαρά. Όλα ήταν εντάξει. Η πασχαλίτσα κοιμόταν στο περβάζι του παραθύρου, κι η πασχαλιά σκορπούσε το άρωμα της στην αυλή.

Όσο για ιούς λογαριασμούς που είχε με την κυρία Νύστα και τον κύριο Ύπνο, θα τα έλεγαν μια άλλη φορά!

Το αυγό

Ένα πρωί, την προηγούμενη εβδομάδα, πήγα να πάρω αυγά για να τα βάψω ...

Όλα τ' αυγά ήταν χαρούμενα και καμάρωναν μέσα στις θήκες τους. Αφού χάζεψα λίγο στο αβγουλάδικο, πήρα καμιά πενηνταριά και γύρισα σπίτι μου για να τα βάψω.

Εκεί πού τα καμάρωνα, πάνω στο τραπέζι, λίγο πριν αρχίσω το βάψιμο, ακούω ένα παράξενο κλάμα! Κοιτάζω, και βλέπω ένα αυγό έξω από το γυάλινο μπολ, να κλαίει με μαύρο δάκρυ! Το πήρα στη παλάμη μου και του λέω: «Τι έχεις»;

«Δεν θέλω να με βάψεις, μου λέει. Φοβάμαι το τσούγκρισμα. Έχω ακούσει φοβερές ιστορίες για τσουγκρίσματα από παλιότερα αβγά. Δεν είμαι εγώ για τέτοια».

«Έλα καημένο», του λέω, «δεν είναι και τόσο τρομερό». Αλλά πριν τελειώσω τα λόγια μου εκείνο πετάχτηκε από τη παλάμη μου κι άρχισε να χοροπηδάει σαν μπάλα στο δωμάτιο.

«Στάσου», του φωνάζω εγώ κι άρχισα να το κυνηγάω, «θα χτυπήσεις πουθενά και θα σπάσεις».

Κάποια στιγμή, το αυγό βγήκε από το δωμάτιο και πετάχτηκε στην κουζίνα.

« Μη...» του φωνάζω όταν βρέθηκε στην άκρη, σ' ένα ράφι, «μη.... θα πέσεις και θα σπάσεις».

«Καλύτερα να σπάσω μόνος μου, παρά να με σπάσουν με το 'έτσι θέλω' άλλοι».

«Για κάτσε βρε αβγουλάκι μου να το συζητήσουμε», του λέω. «Τί να συζητήσουμε», μου απαντάει το αυγό. «Μόνο πού σκέφτομαι ότι θα τσουγκρίσω με κάποιο άλλο συναβγό μου - πώς λέτε εσείς συνάνθρωπό μου - με κόβει κρύος ιδρώτας! Άσε πού μπορεί να με χτυπήσουν με κανένα ξύλινο και να με ταραξουν ολόκληρο! Νοιώθω σαν να πρόκειται να με βάλλουν να παίξω μποξ με το ζόρι».

Και πριν προλάβω ν' απαντήσω στο αυγό, εκείνο πετάχτηκε στην αυλή κι έπεσε στα χόρτα. Αμέσως έτρεξε μια από τις κότες μου και κάθισε πάνω του.

« Έεε... κυρά κότα», της λέω, «θέλω τ' αυγό μου».

«Ααα... Δεν στο δίνω», μου λέει εκείνη, «θα το κλωσήσω».

«Μα σε παρακαλώ κυρά-κότα...», της λέω εγώ.

«Δεν ακούσατε κύριε, ακούω μια αυστηρή φωνή πίσω μου, δεν θέλει να σας το δώσει».

Γυρίζω, και βλέπω έναν αγριεμένο κόκορα. Το σκέφτηκα καλύτερα και λέω, «δεν βαριέσαι, για ένα αυγό, θα κάνω έτσι. Ας τ' αφήσω».

Κι εκείνη τη στιγμή ακούω ένα «τσίου-τσίου»! Γυρίζω και βλέπω να βγαίνει από τ' αυγό μου ένα κατακίτρινο, χνουδωτό κοτοπουλάκι!

«Α, καλά ήθελε το καημένο το αυγό να μην το βάψω και το τσουγκρίσουν. Έκρυβε ένα πουλάκι μέσα του», είπα κι ευχαριστημένος γύρισα στο σπίτι μου.

Πριν αρχίσω το βάψιμο, ρώτησα -για καλό και για κακό - όλα τ' αυγά, ένα ένα, μήπως κρύβουν κανένα κοτοπουλάκι μέσα τους κι όταν πια βεβαιώθηκα ότι δεν έχει κανένα άλλο αυγό κοτοπουλάκι μέσα του, τα έβαψα όλα με την ησυχία μου. Και το βράδυ, είχα στο τραπέζι μια πιατέλα γεμάτη με κατακόκκινα, γυαλιστερά αυγά.

Η φίλη μου Νέλλη Κουνέλη, πασχαλιάτικο κουνέλι.

Χθες το βράδυ, εκεί που μόλις είχα ξαπλώσει στο κρεβάτι... «τσουπ», να 'σου η φίλη μου η Νέλλη Κουνέλι, βρέθηκε μ' έναν πήδο στο παράθυρό μου.

«Βρε, καλώς το κορίτσι», της λέω, «πώς τέτοια ώρα από 'δω»;

«Παραμυθούλη μου», μου απαντάει εκείνη, «ήρθα να σ' ευχαριστήσω για την ιδέα σου και τις οδηγίες που μου έδωσες προχτές πριν πάω για δουλειά».

Πράγματι, πριν λίγες μέρες, η φίλη μου η Νέλλη Κουνέλη, αποφάσισε να κάνει κάποια δουλειά τις μέρες του Πάσχα, για να βγάλει κάνα ευρώ παραπάνω και να κάνει δώρα στους φίλους της και στα παιδάκια της, χωρίς να χρειαστεί να ζητάει από τον άντρα της, τον γνωστό καθηγητή Καροτολογίας, Παντελή Κουνέλη.

Πάνω που έπαιρνε την απόφαση ποτίζοντας τα λουλούδια της, να 'σου κι εγώ που βγαίνω στο παράθυρό μου και της φωνάζω, «καλημέρα Νέλλη».

«Γεια σου, Παραμυθά», μου απαντάει κάπως αφηρημένα.

«Τι έχεις, σκεφτική σε βλέπω».

«Να, αποφάσισα να κάνω κάτι μόνη μου για να βγάλω μερικά χρήματα, αλλά δεν ξέρω τι να κάνω;»

«Πασχαλιάτικα και δεν ξέρεις τι να κάνεις»;

«Τι να κάνω, Παραμυθά μου»;

«Να τυλίξεις σε χρωματιστά χαρτάκια πολλά μικρά σοκολατένια αβγά, να τα βάλεις σε ένα καλάθι, να ντυθείς πασχαλιάτικο κουνελάκι και να τα πουλάς στην Παιδική Χαρά της γειτονιάς».

«Και λες να τα καταφέρω», με ρώτησε γεμάτη αμφιβολία. «Αααα, τι κουνέλα είσαι; Πώς λένε οι άνθρωποι, “γεννάει σαν κουνέλα”; Ε, κι εσύ, να βάλεις το μυαλό σου να γεννάει πάντα πολλές θετικές σκέψεις όπως γεννάς πολλά παιδιά κι όλα θα πάνε καλά».

«Χα, χα, χα...», γέλασε η Νέλλη που ήταν κουνέλι με χιούμορ, «σωστός! Αλλά λες να τους πείσω να αγοράζουν από μένα, κι όχι από το σούπερ μάρκετ»;

«Μα υπάρχει τίποτα καλύτερο από το ν' αγοράζεις σοκολατένια αβγουλάκια, από ένα κουνελάκι του Πάσχα; Και μην κάθεται εκεί ακίνητη, να τους μιλάς, να έχεις μια καλή κουβέντα για τον καθένα. Μην ξεχνάς ότι οι

καλές κουβέντες είναι πάντα γλυκές σαν σοκολατένια αβγά του Πάσχα». «Καλή ιδέα, μ' έπεισες», είπε η Νέλλη Κουνέλη, «πάω τρέχοντας, γιατί δεν μείνανε και πολλές ημέρες».

«Στάσου», της φώναξα. «Μου επιτρέπεις να σου πω τη γνώμη μου για κάτι»;

«Και βέβαια», απάντησε η Νέλλη.

«Να μην βάλεις όλα τ' αβγά σου σ' ένα καλάθι. Από κάτι τέτοιες περιπτώσεις βγήκε το γνωμικό, *“μη βάζεις ποτέ όλα τ' αυγά σου σ' ένα καλάθι”*. Οι άνθρωποι εννοούνε να μην στηρίζεις ποτέ σε ένα πράγμα ή σ' έναν άνθρωπο, αλλά στην περίπτωση σου είναι κυριολεκτικό». «Ευχαριστώ, Παραμυθούλη μου», φώναξε η Νέλλη Κουνέλη κι έφυγε τρέχοντας.

Και νάτη τώρα στο παράθυρό μου... «Λοιπόν, τι έγινε; Πώς πήγες», τη ρωτάω.

«Καταπληκτικά! Όλες οι συμβουλές σου έπιασαν τόπο».

«Μα εγώ δεν σου έδωσα συμβουλές, τη γνώμη μου σου είπα», διαμαρτυρήθηκα.

«Καλά, καλά... Πες τες όπως θες. Άκου, λοιπόν τι έγινε: Στην αρχή, μόλις μπήκα στην Παιδική Χαρά, δεν μου έδινε κανείς σημασία κι άρχισα να απογοητεύομαι. Τότε θυμήθηκα που μου είπες να κάνω θετικές σκέψεις και το μυαλό μου άρχισε να γεννάει θετικές σκέψεις σαν κουνέλα - χα, χα, χα, τι “σαν”, αφού είμαι! Χαμογελούσα κι ένοιωθα σίγουρη ότι όλα θα πάνε καλά. Και τότε θυμήθηκα και το άλλο που μου είπες, να λέω καλές κουβέντες. Κι άρχισα να μιλάω στις μαμάδες και τα παιδάκια γλυκά - γλυκά, κι έτσι άρχισαν να μου αγοράζουν τα σοκολατένια αβγουλάκια μου. Αλλά εκεί που σε θυμήθηκα πιο πολύ, ήταν όταν ένα παιδάκι ήρθε κι έπεσε πάνω μου τρέχοντας και μου αναποδογύρισε το καλάθι με τα αβγουλάκια, που τα τσαλαπάτησαν τα άλλα παιδάκια που έτρεχαν πίσω του για να το πιάσουν. Κι έτσι, όχι μόνο μου πλήρωσε η μαμά του παιδιού όλα τα αβγουλάκια που τσαλαπατήθηκαν, αλλά είχα μοιράσει ένα σωρό ακόμα σε άλλα δύο καλάθια, όπως μου είπες, που τα ξεπούλησα κι αυτά.

Αχ, είμαι πολύ χαρούμενη Παραμυθούλη μου!...»

«Κι εγώ είμαι χαρούμενος που σ' έχω φίλη μου Νέλλη!»

«Εσύ γιατί;» με ρώτησε απορημένη.

«Γιατίιι...», άρχισα να της λέω αργά χαμογελώντας, «δεν έχεις ακούσει που λένε ότι *όλοι χρειάζονται κάποιον φίλο που να είναι όλος αυτιά*; Κι εσύ από αυτιά!...».

Και σκάσαμε κι οι δυο μας στα γέλια, γιατί όπως σας είπα, η φίλη μου η Νέλλη Κουνέλη έχει πολύ χιούμορ, και *το χιούμορ είναι σαν τη ζώνη ασφαλείας στο αυτοκίνητο: Σώζει ζωές!*

Ο γάτος που «μιλούσε».

Πριν μερικές μέρες καθόμουν σκεπτικός στο δωμάτιο μου. Την άλλη μέρα θα γινόταν ένας παιδότοπος στην γειτονιά μου και μαζί με όλα τ' άλλα παιχνίδια θα υπήρχε κουκλοθέατρο, Καραγκιόζης και εγώ που μου είχαν ζητήσει να πάω. Δεν είχα βρει, όμως, τί θα έκανα. Δεν ήθελα πάλι να πω παραμύθια. Ήθελα να κάνω κάτι άλλο που ν' αρέσει πολύ στα παιδιά, αλλά και σε μένα.

«Νιάου... Γιατί είσαι στενοχωρημένος», με ρώτησε ο γάτος μου, κι εγώ του είπα την στενοχώρια μου.

«Αχ, νιάου....», κάνει ο γάτος μου, «μακάρι να καταλάβαιναν όλοι οι άνθρωποι τη γλώσσα μας και να μπορούσα να μιλάω μαζί τους όπως και μιλάω με σένα».

«Αυτό θα κάνω», φώναξα, «μου έδωσες μια καταπληκτική ιδέα! Θα σε πάω στον παιδότοπο, θα γίνω πολύ μικρός, θα κρυφτώ στα μουστάκια σου, κι από 'κει θα μιλάω στον κόσμο σαν να είσαι εσύ. Έτσι, θα νομίζουν όλοι πως είσαι ένας γάτος που μιλάει με ανθρώπινη φωνή. Αυτό θα κάνω αύριο, κι είμαι σίγουρος ότι θα ενθουσιαστούν τα παιδιά».

Την άλλη μέρα, έστησα μια μικρή σκηνή στον παιδότοπο, έβαλα το γάτα, μέσα και φώναξα τον κόσμο: «Τρέξτε κόσμο, τρέξτε να δείτε το γάτο που μιλάει μ' ανθρώπινη φωνή...». Όταν γέμισε ή σκηνή έγινα μικρός, μπήκα μέσα και κρύφτηκα στα μουστάκια του γάτου μου. Αμέσως άρχισαν οι ερωτήσεις από τον κόσμο.

«Τι μέρα είναι;» ρώτησε κάποιος. «Πέμπτη», φώναξα εγώ κρυμμένος στα μουστάκια του γάτου κι όλο ι γούρλωσαν τα μάτια τους νομίζοντας πώς μιλάει εκείνος.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε ένας άλλος. «Έξη και δέκα», φώναξα εγώ.

«Πώς σε λένε», ρώτησε ένα παιδάκι. «Ψιψίνο», απάντησα εγώ. Όλος ο κόσμος διασκέδασε πολύ και μου ζήτησαν να φέρω και την άλλη μέρα το γάτο μου. Κι έτσι την άλλη μέρα, να 'μαι πάλι έξω από τη μικρή σκηνή νά φωνάζω να μαζευτεί ό κόσμος.

Φαίνεται, όμως, πως την προηγούμενη μέρα, κάποιος είχε ζηλέψει το γάτο μου και την ώρα που εγώ ήμουν απασχολημένος έξω από τη σκηνή για να μαζέψω τον κόσμο, εκείνος μπήκε κρυφά και τον πήρε. Έτσι, όταν έγινα

μικρός και μπηκά στη σκηνή για να κρυφτώ στα μουστάκια του γάτου, εκείνος δεν ήταν πουθενά!

«Σίγουρα κάποιος μου τον έκλεψε», σκέφτηκα, «επειδή νόμισε ότι μιλάει στ' αλήθεια σαν άνθρωπος και πιστεύει ότι θα βγάλει λεφτά δείχνοντας τον στον κόσμο». Κι έτσι αποφάσισα να ψάξω να βρω τη γάτα μου σε τσίρκο, Λούνα-Παρκ και σε πανηγύρια. Στο τέλος ως και στα κεραμίδια έψαξα να βρω το γάτο μου, αλλά τίποτα· είχε εξαφανιστεί!

Καθώς γύριζα το βράδυ σπίτι, μου απελπισμένος, ακούω από ένα φωτισμένο παράθυρο ένα παραπονιάρικο νιαούρισμα. Ο γάτα είναι», είπα και πλησίασα να δω. «Πω, πω, ή γάτα μου μέσα σ' ένα κλουβί! Κι αυτό το νιαούρισμα το ξέρω καλά: σημαίνει πεινάω», σκέφτηκα και κοίταξα τον άνθρωπο που μπηκεί στο δωμάτιο και που σίγουρα αυτός μου την είχε κλέψει. «Παλιόγατα», της φώναξε ο κλέφτης, «αν δεν μιλήσεις σαν άνθρωπος δεν πρόκειται να σου δώσω να φας».

Τότε κι εγώ σκέφτηκα κάτι για να πάρω τη γάτα μου πίσω. Έγινε μικρός και βρέθηκα πίσω από το χρυσόψαρο. «Άσε το γατάκι ήσυχο. Εγώ σου μιλάω το χρυσόψαρο», φώναξα κρυμμένος πίσω από τη γυάλα. Ύστερα έφυγα από εκεί και πέταξε πάνω στον πολυέλαιο. «Άσε το γατάκι ήσυχο. Εγώ σου μιλάω, ό πολυέλαιος», ξαναφώναξα, ενώ ο άνθρωπος που είχε κλέψει τη γάτα μου, γούρλωσε τα μάτια του από φόβο. Και συνέχισα, πετώντας πίσω από ένα καρεκλοπόδαρο: «Άσε το γατάκι ήσυχο. Εγώ σου μιλάω, η καρέκλα». Ο άνθρωπος που έκλεψε τη γάτα μου, είχε τρελαθεί από το φόβο του και στο τέλος το 'βαλε στα πόδια.

Έτσι, έφερα τη γάτα μου πίσω στο σπίτι. Και για να την κάνω να ξεχάσει την περιπέτεια της, της χάρισα ένα ωραίο μαξιλάρι για να κάθεται και της έδωσα φρέσκο γάλα για να χορτάσει την πείνα της.